

ROB TANNER

5000 : 1

LEICESTER CITY

PREMIER LEAGUE VZHŮRU NOHAMA

5000 : 1

ROB TANNER

5000 : 1

LEICESTER CITY

PREMIER LEAGUE VZHŮRU NOHAMA

Přeložil Pavel Dufek

*Mé zesnulé matce Madeline.
Doufám, že jsi na mě hrdá.*

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2016 Rob Tanner
Obrazová příloha © 2016 Neil Plumb, Plumb Images
All rights reserved.

Z anglického originálu *5000-1 The Leicester City Story*
(First published by Icon Books Ltd, Omnibus Business Centre,
London, UK 2016)
přeložil © 2016 Pavel Dufek
Redakce textu: Jiří Pacek
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Foto na obálce © 2016 ČTK

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-807-0 (pdf)

OBSAH

<i>Seznam fotografií</i>	7
<i>Poděkování</i>	9
<i>Předmluva Alana Smithe</i>	11
<i>Autorova poznámka</i>	13
<i>Úvod</i>	15
Léto 2015	19
Srpen 2015	41
Září 2015	63
Říjen 2015	77
Listopad 2015	95
Prosinec 2015	107
Leden 2016	131
Únor 2016	153
Březen 2016	177
Duben 2016	201
Květen 2016	219
Konečná ligová tabulka	244
Přílohy	245
Překladatelův glosář	254

SEZNAM FOTOGRAFIÍ

Šindži Okazaki střílí svůj první gól v dresu Leicesteru, 15. srpna 2015

Nathan Dyer rybičkou v 89. minutě dosahuje vítězné branky,
13. září 2015

Jamie Vardy dává gól v desátém zápase po sobě, 21. listopadu 2015

Vardy prodlužuje střeleckou šňůru na jedenáct utkání v řadě,
28. listopadu 2015

Mahriz a Vardy ukončují Mourinhovo účinkování v roli trenéra
Chelsea, 14. prosince 2015

Robert Huth vítěznou brankou v závěru zápasu posouvá „lišky“ na
dělené první místo, 13. ledna 2016

Mahriz slaví a Leicester má v čele tabulky pětibodový náskok,
6. února 2016

Danny Simpson je v souboji s Arsenalem vyloučen, 14. února 2016

Leo Ulloa skóruje v samém závěru zápasu proti Norwichu,
27. února 2016

Claudio Ranieri slaví vítězství v Sunderlandu, 10. dubna 2016

Wes Morgan hlavou vyrovnává stav zápasu na stadionu Old Trafford,
1. května 2016

Střetnutí s Manchesterem United končí nerozhodně a zraky všech se
upírají na Tottenham, 1. května 2016

Leicester City je korunován mistrem Premier League, 7. května 2016

Wes Morgan se stává poprvé mistrem Anglie, 7. května 2016

Andy King, Danny Drinkwater a Matty James oslavují, 7. května 2016

Claudio Ranieri slaví s Kasperem Schmeichelem, 7. května 2016

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji manželce Jayne, svým příbuzným a přátelům za lásku a podporu; kolegům a dalším novinářům za povzbuzování a rady; a listu *Leicester Mercury* za to, že mi dal příležitost publikovat tento pozoruhodný příběh v novinách.

A ze všeho nejvíc děkuji Leicesteru City za sezonu, na kterou budu z celé své kariéry vzpomínat nejraději.

PŘEDMLUVA

Alana Smithe

Od chvíle, kdy jsem poprvé vstoupil do šatny Leicesteru City, se toho moc změnilo. Především byl stadion Filbert Street srovnán se zemí a na jeho místě vyrostly obytné domy. A o pár set metrů dál nový stadion, pojmenovaný podle thajské obchodní společnosti King Power. To hovoří jasně o pokroku klubu.

K výhodám patří to, že se hráči už nemusejí převlékat v hlavním areálu a jezdit auty ve sportovním oblečení na trénink přes město. Pokud jde o vybavení, za mých časů nebylo tréninkové zázemí v Belvoir Drive ve čtvrti Aylestone žádná sláva.

Však také mužstvo vlastně nikdy nevyvolalo senzací. Budiž, v roce 1983 vybojovalo postup do první divize a občas si v ní nevedlo špatně. Ale kam se ta éra hrabe na to, co se dělo nyní! Ani zdaleka se to nedá přirovnat. Myslím, že nejvíc jsme se do té doby postarali o rozruch, když jsme jednoho památného dne porazili Manchester United 3:0.

Mám-li mluvit za sebe, naprosto mě uchvátilo, že jsem mohl být přímým svědkem heroických výkonů Leicesteru, a dokonce několik zápasů komentovat v televizní síti Sky, a to v sezoně, která zcela jistě vejde do fotbalových dějin a zaujme v nich významné místo.

Když jsem si před zápasy a po nich povídal s fanoušky, jako by nemohli pochopit, co se před jejich zraky odehrává. Hleděli nevěřicně – oněměli úžasem – a zároveň tázavě, jako by ode mě očekávali ujištění, že je to pravda, a vysvětlení, jak je to možné.

Jenže jsem jim sám nedokázal odpovědět. Vždyť to bylo něco úplně nového pro všechny – klub, který nepatří mezi tradiční elitu Premier League, se do uzavřené společnosti vetřel jako nezvaný host, a navíc strhl veškerou pozornost na sebe.

Nenechte se mýlit. Tihle hoši si zajistili místo v dějinách sportu. Odteď za padesát let budou lidé ještě odříkávat nejčastější základní jednáctku, počínaje Kasperem Schmeichelem a konče Jamiem Vardym.

Příznivci se budou oddávat vzpomínkám na klíčové zápasy, v nichž vždycky někdo vybočil z průměru a vychýlil jazýček vah na stranu Leicesteru. Vardyho nádherné góly, schopnost Rijáda Mahrize rozhodovat vyrovnaná utkání, neuvěřitelná vitalita N’Gola Kantého nebo vůle kapitána Wese Morgana, která byla hnacím motorem – z každého jednotlivého příběhu vznikne legenda.

Bezprostředně po vítězství to člověk ani nedokáže pořádně pochopit. V tu chvíli převládají pocity, srdce buší jako o závod. Ale s přibývajícimi měsíci a roky si dotyční hráči budou postupně čím dál, tím víc uvědomovat velikost a jedinečnost svého úspěchu.

Ten ční hodně vysoko, možná se dotýká hvězd. Prozatím můžeme všichni společně slavit. „Lišky“ potvrdily, že romantika a pohádky z fotbalu ještě docela nezmizely a že se i zdánlivě nesplnitelný sen může uskutečnit, a to i ve světě, kde vládnou peníze. Leicester City je mistrem Anglie. Projděte si s námi krok za krokem, jak k tomu došlo.

*Alan Smith
květen 2016*

AUTOROVA POZNÁMKA

V roce 2009 jsem nastoupil do listu *Leicester Mercury* jako jeho hlavní fotbalový dopisovatel za fotbalový klub Leicester City. V následujících letech jsem byl svědkem vzestupu klubu z třetí nejvyšší soutěže až na samý vrchol Premier League. V sezoně 2014/15, kdy bojoval o záchranu mezi anglickou elitou, jsem začal psát blog na internetové stránky *Leicester Mercury*. Informoval jsem o tom, jak si mužstvo vede, co se v klubu děje a jaká ve městě panuje nálada. Dělal jsem to ještě dlouho potom, co se borcům Nigela Pearsona podařilo v květnu 2015 odvrátit hrozbu sestupu.

Jak ubíhala sezona 2015/16 a obrátky, které tým nabral v závěru té předchozí, nejevily známky zpomalení, stále jasněji se ukazovalo, že si tento příběh zaslouží uveřejnění v plném rozsahu, a tak jsem se pustil do psaní knihy – této knihy. Za uplynulých dvanáct měsíců se událo tolik neuvěřitelných věcí; ohlédneme-li se za nimi, pořád se zdají takřka nereálné. Ve snaze zachytit každíčkou událost z tohoto velkolepého ročníku jsem do knihy zařadil také výňatky z blogů z jeho celého průběhu, abych vám zprostředkoval klíčové momenty, vylíčil příběh tak, jak postupně vznikal, a pokusil se přesvědčit sám sebe, že se skutečně odehrál.

ÚVOD

Je neděle 15. května 2016. Stadion Stamford Bridge, Londýn. Leicester City má už nějakou chvíli poslední zápas sezony za sebou. Tribuny se mezitím vyklidily a jediný zvuk na nich tu a tam vydávají pružiny sedadel, jak je úklidová četa Chelsea vrací do vzpřímené polohy, aby mohla zamést a posbírat odpadky.

I novinářská lóže je už prázdná. Ostatní žurnalisti jsou buď uvnitř a horečně dokončují reportáže, aby stihli uzávěrku, nebo už odešli na stanici metra Fulham Broadway. V novinářském sektoru jsem zůstal prakticky sám. Právě jsem dopsal poslední reportáž v sezoně a stiskl povel „Odeslat“. Zhluboka vydechuji, rozhlížím se po stadionu a přemítám, jaká to byla fantastická, téměř neuvěřitelná sezona.

Poprvé mám příležitost si dát dohromady všechno, co jsem zažil za uplynulý rok. Sledoval jsem „lišky“ na každíčkém kroku na cestě za titulem. Od úžasného boje o záchranu v Premier League v předešlé sezoně přes ohromující proměnu v uchazeče o prvenství v této soutěži až po překvapivý zisk titulu mistra Anglie. Byla to hotová smršť.

Byl jsem u veškerého dění počínaje euforií, když City vyhrálo sedm z posledních devíti kol sezony 2014/15, dohnalo tým sedmibodovou ztrátu na konci tabulky a udrželo se v Premier League, a konče zklamáním a šokem z toho, že byl trenér Nigel Pearson vyhozen, protože se jeho vztah s majiteli klubu pokazil.

Od smíšené reakce na jmenování Claudia Ranieriho trenérem a smutku z odchodu argentinské hvězdy Estebana Cambiassa po překvapivý, ale úchvatný vstup City do sezony jsem sledoval a zaznamenával každý kop a každý komentář do *Leicester Mercury*.

Jak sezona ubíhala a City mělo blíž a blíž k historickému úspěchu, to, co skoro všichni považovali za zhola nemožné, jsem pozoroval z novinářských lóží největších stadionů v Anglii v úžasu, ale zároveň s radostí. Ještě teď, na Stamford Bridge, v domově svrženého držitele titulu, který City, nového mistra Anglie, přivítal vřele, těžko vstřebávám všechno to, čeho jsem byl svědkem. Jak je to možné?

Na to, že City získá první mistrovský titul ve své historii, vypsaly sázkové kanceláře kurz 5000 : 1. Byla to stejná šance, jako že někdo potká živého Elvise Presleyho. Podle výpočtu bookmakerů činila pravděpodobnost, že se Leicester stane mistrem, dvě setiny procenta. Zkrátka si nikdo nepřipouštěl, že by se to mohlo stát. Ranieri je zkušený trenér a svého času působil v jedněch z největších klubů v Evropě, přesto dosud nezískal ani jeden domácí titul a od řeckého národního mužstva byl po katastrofálních výsledcích vyhozen. Řecko například prohrálo dokonce i s Faerskými ostrovy. Jeho mužstvo City tvořili převážně hráči, které jiné kluby odmítly, odložily, nechťely nebo si jich necenily. Proto dostali nálepku „ztracené existence“.

Ne že by měl Leicester City v klubovně vitríny z minulosti nacpané poháry. Za existenci trávající již 132 let netriumfoval v lize ani v anglickém poháru. Tím nechci říct, že se mu úspěchy zcela vyhýbaly. Celkem třikrát dokázal zvítězit v Ligovém poháru a čtyřikrát se probojoval do finále anglického poháru. K tomu můžeme připočítat další světlé momenty, hlavně vítězství ve finále baráže o postup ve Wembley.

Týmy jako Leicester City nepředstavují hrozbu pro tradiční elitu Premier League. V novodobé éře si mezi sebou téměř výhradně rozdělují tituly Manchester United, Manchester City, Arsenal a Chelsea. Od založení Premier League v roce 1992 narušil jejich hegemonii v jediném případě pouze Blackburn Rovers.

Musím přiznat, že i když se mi v průběhu sezony před očima odehrávaly neuvěřitelné věci a City vyhrávalo týden co týden, pořád jsem nepočítal s tím, že by mohlo vybojovat titul. Fotbal mám v krvi. Vždycky jsem se mu chtěl věnovat. Hrát ho a dívat se na něj. Jenže jsem se nechal ovlivnit a uvěřil, že romantika a pohádky už do kopané nepatří. Mýlil jsem se. Až když „lišky“ v únoru zvítězily na Manchesteru City, začal

jsem mít pocit, že to možné je. Že by Leicester přece jen mohl do boje o titul zasáhnout.

Teprve nyní, když se tak rozhlížím po Stamford Bridge, mi začíná docházet, co se vlastně stalo. Leicester City vyhrál Premier League s obrovským náskokem deseti bodů. Dá se říct, že favorizovanou konkurenci rozdrtil. Ještě v srpnu, před prvním ligovým výkopem, hlavní kandidát na sestup způsobil největší šok v dějinách sportu.

Je to nejúžasnější sportovní příběh o outsiderovi všech dob. V Premier League je to něco naprosto nevídaného a úplně ji to změnilo.

LÉTO 2015

LETNÍ NESPOKOJENOST

Na konci března 2015 chybělo Leicesteru City k záchraně sedm bodů a už čtyři měsíce byl jako přikovaný ke dnu ligové tabulky. Mužstvo Nigela Pearsona všichni odsuzovali jako jistého sestupujícího. Devět kol před koncem si i on sám myslel, že udržení v nejvyšší soutěži je nadsledský úkol. Následovala však jedna z nejdramatičtějších proměn v historii anglické kopané. City se zachránilo, a dokonce už v předposledním kole.

K obratu přispělo několik faktorů. Například rostoucí vliv toho, že klub získal na hostování Roberta Hutha a Pearson přešel na systém tří středních a dvou ofenzivních obránců. Do týmu přibyl Marc Albrighton, na dlouho odsunutý na vedlejší kolej, a vnesl do něj tolik potřebnou energii. Šanci v sestavě dostal také Jamie Vardy a hned nabral formu, která byla ozdobou ročníku Premier League 2015/16.

Stěžejním hráčem však byl Esteban Cambiasso, jenž měl na tým kouzelný účinek asi jako talisman. Žádný jiný argentinský fotbalista v historii nezískal tolik titulů jako právě tento záložník. Není divu, že ho všichni fanoušci City obdivují. Od doby Roberta Manciniho se liší smečka nepýšnila tak vynikajícím a světově proslulým hráčem. Většinu sezony příznivci City nechápavě kroutili hlavou nad tím, co vedlo tak úspěšného fotbalistu k tomu, aby po deseti letech v Interu Milán přestoupil do klubu odsouzeného k boji o záchranu. Obavu, že to udělal jen proto, aby si na sklonku kariéry ještě přivydělal, rozptýlila šňůra jeho skvělých výkonů.

Právě Cambiasso odstartoval „velký útěk“, když 4. dubna 2015 v Leicesteru vstřelil do sítě West Hamu United první branku a City vyhrálo 2:1. Rozhodující gól zaznamenal v dramatickém závěru náhradník a srdcař Andy King. Týden nato proti West Bromwichi Albion dosáhl vítězné branky v nastaveném čase Vardy. City nabralo dech a začalo si věřit. Třetí výhru v řadě zpečetil King dalším gólem v závěrečné fázi utkání, tentokrát doma nad Swansea. Opět Vardy zajistil nesmírně důležité vítězství na půdě soupeře v boji o záchranu – v Burnley. To se z porážky už nevzpamatovalo.

Nato se dostavila domácí prohra s novým mistrem Chelsea, ale strach, že by mohla vyvolat další pokles, rychle zahnilo vítězství nad Newcastlem

United a potom nad Southamptonem. Oba City vyřídilo stylově. Potom nadešla veledůležitá bitva v Sunderlandu, který rovněž usiloval o záchranu. Jeho úsilí nebylo tak dramatické, zato stejně úspěšné.

Byl to tuctový zápas, jaký vám neutkví v paměti, jenže výsledná remíza 0:0 Leicesteru zajistila, že zůstane mezi elitou Premier League přinejmenším další sezonu. Scény, které se odehrávaly po závěrečném hvizdu, si budou fanoušci City pamatovat ještě dlouho. Vždyť stále nemohli uvěřit, že to, co v poslední době zažívali, je pravda.

Pearson dokázal dovést potápějící se mužstvo k záchraně a anglická fotbalová veřejnost k němu vzhlížela s obdivem. Musím podotknout, že s výjimkou zástupců sdělovacích prostředků v období krušné druhé poloviny sezony, kdy se trenér u postranní čáry hádal nejprve s fanouškem a pak se záložníkem Crystal Palace Jamesem McArthurem. Následně majitelé klubu Pearsona propustili a on měl další spory s novináři. Nejvíce se přetřásalo, že Iana Bakera z tiskové kanceláře Wardles označil za pštrosa, když zpochybnil trenérovo tvrzení, že žurnalisté jeho tým kritizují.

Pearson má složitou povahu. Je příkrý, panovačný, občas nahání strach, na veřejnosti vystupuje jako vojenský velitel, který nemá trpělivost s hloupými lidmi, a často vybuchne, jakmile dostane otázku podle něj zvolenou nevhodně. On takový prostě je. Za čtyři a půl sezony, co jsem psal o Leicesteru City za jeho působení ve funkci trenéra, jsem ho však poznal také z jiné stránky. Z té, co nebyla spojená s trénováním v tak velickém klubu, což nevyhnutelně znamenalo, že byl pod drobnohledem a tíhou očekávání kladných výsledků.

Když jsem o City začínal psát, vycházelo se s ním strašně těžko. Dokázal utnout tiskovou konferenci jednou strohou odpovědí. Musel jsem se učit, jak s ním jednat. Nebylo to jednoduché, ale někdy mi to šlo. Například se u něj projevovala hluboce zakořeněná nedůvěra ke sdělovacím prostředkům obecně. V přítomnosti jejich zástupců byl stále ve střehu. Měl se na pozoru před otázkami, za nimiž se podle něj skrýval postranní úmysl. Člověk mu nesměl vkládat slova do úst ani dávat sugestivní otázky. To by byla čirá pošetilost. Jestliže otázka začínala slovy „Nigele, řekl byste, že...“, hned jsem věděl, že ji okamžitě odmrští: „To říkáte vy. Je to váš názor.“ Proto jsem se naučil klást otázky stručné, ostré a přímo k věci. Zkrátka

nechodit kolem horké kaše. Pokud bylo potřeba se na něco zeptat, i kdyby to bylo nepříjemné, a Pearson takový dotaz čekal, museli jste s ním ven. Kdybyste to neudělali, přestal by si vás jako novináře vážit.

Postupem doby jsem už uměl předvídat, jak bude na tiskové besedě po utkání vystupovat. Jestliže City vyhrálo, byl schlíplý a na otázky odpovídal věcně. Často budil dojem mrzouta skoupého na slovo. Zato když City prohrálo nebo procházelo těžkým obdobím, choval se vemlouvavě a docela se rozparádl. Celkově se ve styku s novináři nikdy nezdál uvolněný. Jako by to byla otravná záležitost, bez které by se klidně obešel. Ale jednou mě během sezony „velkého útěku“ City šokoval. To když prohlásil, že si s žurnalisty povídá rád. V té době jsme už nesedávali za stolem v tréninkovém středisku jenom já a leicesterský reportér rozhlasu BBC Ian Stringer. Sdělovací prostředky se nyní v souvislosti s Premier League zajímaly o Leicester víc, a tak novinářská lóže a tiskové středisko na stadionu prodělaly úpravy, aby celostátnímu tisku vyhovovaly lépe. Pearsonovy tiskové konference před zápasy najednou trvaly až padesát minut. Na každou otázku odpovídal obšírně několik minut. Jenomže to, po čem reportéři prahli, a sice použitelné glosy, se jim zdráhal poskytovat.

Mnoho lidí si myslelo, že buď neumí s novináři jednat, nebo prostě nechce přistoupit na jejich hru. Přesnější je to druhé.

Sdělovacích prostředků zneužíval k tomu, aby v mužstvu pěstoval paranoidní postoj k novinářům; u hráčů totiž vyvolával pocit, že jim jdou po krku. Vydoloval z nich nejvíc, když kolem nich a tréninkového hřiště vytvořil ulitu a chránil je před domnělým negativním vlivem; ať ze strany médií, nebo z okolního světa.

Ke konci své poslední sezony hovořil o negativním vlivu sdělovacích prostředků na hráče běžně. Pravidelní účastníci jeho tiskovek z toho byli zaraženi, protože jeho hráče za výkony naopak neustále chválili. Mnoho píšících novinářů i televizních a rozhlasových reportérů, včetně mě, opakovaně zdůrazňovalo, že jeho tým nemá daleko k tomu, aby v Premier League dosahoval dobrých výsledků. V každém zápase měl na to, aby uspěl, jenže znovu a znovu doplácel na chvilkové výpadky v obraně. Hráči do toho očividně dávali všechno a bojovali za svého trenéra a klub, ale na vlastní kůži poznávali, jak Premier League občas dokáže být krutá.

Já jsem se ho na neblahý vliv médií, o němž tolikrát mluvil, nikdy nezeptal, zato Ian Baker ano. Dopadlo to tak, jak jsem se už zmínil: trenér ho přirovnal k pštrosovi. Pearson pochopil, že přestřelil, a druhý den se Bakerovi omluvil; ovšem takové scény a jejich následné rozmazávání v tisku byly pro majitele City nepřijatelné. Podobně byli tři mladí hráči City, mezi nimi dokonce Pearsonův syn, vyhozeni kvůli přehmatům, kterých se v závěru sezony dopustili na turné po Thajsku. Majitelé jsou velice hrdí na odkaz a dobrá pověst je pro ně nesmírně důležitá, zvlášť když mají úzkou vazbu na thajského krále. Spojením se City a vlastnictvím klubu v Premier League, v Thajsku nejsledovanější a nejpopulárnější lize, stoupla jejich prestiž na veřejnosti, ale tohle byla tvrdá rána a jejich důvěryhodnost a image tím utrpěly. Reakce byla nevyhnutelná, jenom nikdo nepočítal, že to odnese Pearson.

Naposledy jsem s ním mluvil coby s trenérem City na slavnostní večeři na závěr sezony s předáváním cen. Setkal jsem se s ním v jeho kanceláři na stadionu; ve velké místnosti stroze vyzdobené a zařízené velkými černými pohovkami uspořádanými do čtverce, což připomínalo luxusní čekárnu na letišti. Na první pohled bylo patrné, že v této kanceláři moc času netrávil. Po zápasech zde hostil soupeřovy trenéry. Při té příležitosti jsem tam s ním udělal poslední rozhovor. Potom mužstvo odletělo do Thajska.

Svěřil se mi, že budoucnost vidí optimisticky, jaké má plány a že nyní existují pevné základy, na nichž klub může stavět. Také mluvil o své pověsti ve společnosti, o tom, že se mu přičítá, aby ho veřejnost pokládala za slavnou osobu, a že se rozhodl v jistých situacích v budoucnosti řešit určité věci jinak než doposud. V zásadě že se však nezmění.

Svému slovu dostál.

Pearson byl propuštěn 30. června a tahle novina přišla jako blesk z čistého nebe. Od vyhození těch tří mladých profesionálů uplynulo teprve čtrnáct dní. Týden nato měla začít příprava na novou sezonu. O první náznak toho, co se stalo následující úterý večer, se postaraly sázkové kanceláře tím, že snížily kurz na Pearsonův vyhazov. Bylo to neklamné znamení, že se něco přihodí. Existovaly dvě možnosti: buďto někdo, kdo měl ponětí o tom, co se děje, vsadil obrovskou částku na to, že Pearson dostane vyhazov, aby na tom vytrískal majlant, ještě než se to

provalí, anebo někdo informaci vynesl. Bookmakeři sehráli v příštích pár týdnech velkou roli v pozoruhodných zvratech při hledání trenérova nástupce. Nicméně změna kurzu rozpoutala ve sdělovacích prostředcích šílenství a netrvalo dlouho a klub potvrdil, že Pearson dostal výpověď.

Málokdo z fanoušků City to považoval za dobrou zprávu. Přesto se stále našla malá vrstva příznivců, kteří Pearsonovi nebyli nakloněni. Právě kvůli tomu, jak občas vystupoval na veřejnosti. Hráči se zase zapojili do tréninku. Příprava na novou sezonu se rozběhla. Pearson mezitím již uzavřel smlouvu s první letní posilou, kapitánem Rakouska Christianem Fuchsem. Ten uvedl, že právě rozhovor s Pearsonem jej přesvědčil, aby bez odstupného přestoupil ze Schalke do Leicesteru. Pearson rovněž zaplatil tři miliony liber za Huthův přestup nastálo. Tato akvizice byla pro fanoušky City životně důležitá. Dál utratil sedm milionů liber za japonského útočníka Šindžiho Okazakiho, který byl již dlouho v hledáčku a přišel z bundesligové Mohuče. Včasný nákup podnítl mezi příznivci optimismus, jenže nyní převládla nejistota: kterým směrem se City obrátí? Nejen mezi fanoušky panovala obava, že se základy vybudované za tři a půl sezony sesypou a pokrok, jehož City dosáhlo za Pearsona, se zastaví.

Příznivci Leicesteru to zažili už předtím, když klub v roce 2010 uvolnil Pearsona do Hullu City. Na jeho místo nastoupil Paulo Sousa, jako hráč dvojnásobný vítěz Ligy mistrů. Po katastrofálním období devíti zápasů ho nahradil bývalý trenér Anglie Sven-Göran Eriksson. Ten rozházel miliony asi za deset posil, a po třinácti utkáních sezony 2011/12 dostal padáka také. A teď se lidí zmocnil strach, že se střídání rozmachu a krize bude opakovat.

BLOG V LEICESTER MERCURY, 8. ČERVENCE 2015

ŽIVOT PO PEARSONOVI

V prohlášení vydaném po šokujícím propuštění Nigela Pearsona se majitelé Leicesteru City obrátili na fanoušky a požádali je, aby jim důvěřovali.

Cituji: „Věříme, že stoupenci klubu poznají, že majitelé vždy v pod-

statě jednali v nejlepším zájmu klubu a že jejich prvořadým cílem je blízká i vzdálená budoucnost City.“

Důvěru si musíte získat. Majitelé si ji zaslouží za úsilí, které v posledních pěti letech prokazují v zajišťování finanční stability klubu a budování základů nezbytných k postupu do Premier League.

Co se týká důvěry fanoušků City, té mají tolik jako peněz v bance.

Říká se *nehleď na řeč, ale na věc*. Budiž jim ke cti, že se tou dobou na veřejnosti nenechávali často slyšet.

Nesmíme si však plést důvěru se slepou vírou. Stejně jako všichni ostatní, i fanoušci City si počkají, kdo nakonec Pearsona vystřídá a zda se jim bude změna na místě trenéra zamlouvat, či nikoli.

Od Pearsonova propuštění nezvěřejnilo vedení City ani slovo, ani hlásku o tom, jak probíhá hledání příštího kouče. City se semklo, zavřelo krám a rozhodlo se, že se ho pokusí určit potají.

Jenomže v mysli přívrženců budí mlčení nejistotu. Chť nechtě plodí pochybnost.

Měli už před Pearsonovým propuštěním připravený nějaký plán, kým ho nahradit? Měli tušení, kterým směrem se vydají? Angažují toho pravého, kdo bude dál stavět na již vybudovaných pevných základech? Nebo začínají úplně od píky? Jak dlouho celý proces potrvá?

Vím, že si fanoušci takové otázky kladou, protože mi je posílají přes sociální sítě. Nemohu na ně odpovídat jinak, než vyjadřovat naději, že to mají pevně v rukou, neboť čím déle se to povleče, tím větší rozklad City to může před sezonou způsobit.

Leicester ještě neskončil s letním posilováním kádru a ze stále pokračující snahy získat N’Gola Kantého a z nabídky dvanácti milionů liber za Charlieho Austina je patrné, že se City nenechává odradit a jde neúnavně za svým cílem i bez současného trenéra.

Potíž je v tom, že se fotbalisté zdráhají ukvapeně přestoupit do klubu, kde nikdo neví, kdo mužstvo povede. Kdo by riskoval a místo jiného klubu si vybral City, když nemá jistotu, zda o něj nový trenér bude stát?

Současní hráči Leicesteru jsou odolní profesionálové. Změna na trenérském postu je nepostihla poprvé.

Podobně stoicky se k problému staví také Craig Shakespeare a Steve

Walsh. Na tréninkovém hřišti budou své svěřence dál připravovat, jak nejlépe dovedou, třebaže i je samé musí trápit pochybnost, jaká je čeká budoucnost.

Nový kouč bude potřebovat čas na vlastní přípravné kroky před zahájením sezony, aby stihl mužstvu vštípit herní styl, jaký s ním chce předvádět. Čím později ho vedení uvede do funkce, tím méně času zbude Leicesteru na řádnou přípravu.

Nejistota a nestabilita se odrazí na vstupu City do sezony.

Nezdá se, že by se vedení chystalo jmenovat nového kouče co nejdřív. Je-li na informacích něco pravdy, v úvahu přichází Guus Hiddink, ale majitelé by ho nejprve museli přesvědčit. Naopak to vypadá, že vedení neoslovilo Bolton ohledně Neila Lennona, kterého nejvíc tipují sázkové kanceláře.

Jak se zdá, velmi pravděpodobný kandidát se nedá vystopovat. Vystává tak otázka, jak dlouho potrvá, než vedení nového trenéra jmenuje.

Nechce se mi věřit, že Pearsona propustilo, aniž mělo plán, co dál. Když mají úspěšní miliardáři mezi podnikateli učinit významné rozhodnutí, nestává se, aby nepromýšleli několik kroků dopředu.

Ale to ukáže čas.

Do té doby nesmějí fanoušci City ztrácet víru.

Při hledání příštího kouče si vedení City počínalo nanejvýš obezřetně, čímž znervóznilo příznivce lačné po jakýchkoli informacích, a ti se pak, stejně jako bookmakeři, chytali kdejakého nesmyslu. Mezi domnělými kandidáty na opuštěné křeslo hlavního trenéra Leicesteru se tak objevovala nejružnější jména, jako například Martin O'Neill a Jürgen Klopp, a v jedné fázi sázkové kanceláře přestaly přijímat sázky na trenéra amerického fotbalového klubu Sacramento Republic Predraga Radosavljeviče.

Po dvou týdnech spekulací, které mezitím přerůstaly ve frašku, hledání nového trenéra skončilo. Vedení City konečně oznámilo, že na toto místo angažovalo Claudia Ranieriho. Vlastně jsme se tím vrátili tam,

kde jsme byli na začátku. Už tenkrát totiž italské sdělovací prostředky přinesly zprávy, že tento nadmíru zkušený trenér má zájem se o uprázdněné místo ucházet. Ale navzdory působivému životopisu nebyl považován za žhavého kandidáta.

Zato majitelům City se hodil. Splňoval jejich nároky. Jeho působení u řecké reprezentace sice skončilo katastrofálně, ale na klubové úrovni se mnohokrát osvědčil. Trénoval v řadě klubů, které patří k evropské špičce, jeho rukama prošly přední hvězdy a slavil s nimi úspěchy. Jeho pověst ve světě by opět zvýšila profil klubu a kompenzovala újmu, kterou utrpěl letními událostmi.

Pro majitele byl jasná volba, kdežto fanoušci a sdělovací prostředky potřebovali přesvědčivé důkazy.

BLOG V LEICESTER MERCURY, 13. ČERVENCE 2015

JMENOVÁNÍ RANIERIHO DO FUNKCE

Claudio Ranieri je novým trenérem Leicesteru City.

Vedení City dnes odpoledne oznámilo prostřednictvím Twitteru, že se tento třiašedesátiletý Ital stává nástupcem Nigela Pearsona u kormidla týmu „lišek“.

Ranieri podepsal tříletou smlouvu a povede City v jeho druhé sezoně v Premier League. Se svými novými svěřenci se setkal na soustředění v Rakousku.

„Rád přicházím do klubu s tak bohatou tradicí, jako je Leicester City,“ nechal se slyšet Ranieri.

„Pracoval jsem v mnoha velkoklubech a mnoha špičkových ligách, ale od chvíle, kdy jsem odešel z Chelsea, jsem snil, že ještě dostanu šanci pracovat v nejlepší lize na světě.“

Rád bych poděkoval majiteli, jeho synovi a vůbec celému vedení klubu, že mi tuhle příležitost dávají.

Důvěru, kterou ve mě vkládají, jim nyní mohu splatit jediným způsobem: udělat všechno pro to, aby tým dosahoval co nejlepších výsledků.“

Podle slov místopředsedy klubu Aiyawatta Srivaddhanaprabhy se vedení rozhodlo, že Ranieri je správná volba, na základě jeho úchvatného profesního životopisu, zkušeností s koučováním v několika z největších klubů v Evropě, například v Interu Milán, AS Řím, Juventus Turín, Chelsea a Monaku.

„S velkým potěšením vítám Claudia Ranieriho, který má znamenité zkušenosti a vědomosti a povede nás do další fáze našeho dlouhodobého plánu s Leicesterem City,“ řekl Aiyawatt.

„Vzhledem k výsledkům, jichž ve fotbale dosáhl, znalostem anglické kopané, trenérským úspěchům s řadou hráčů světové třídy a k tomu, že máme do budoucna stejné ambice, jsme usoudili, že to je vynikající kandidát na místo trenéra Leicesteru.

To, že jsme přivedli trenéra, který patří ke světové elitě, jasně vypovídá jednak o pokroku, jaký Leicester City v posledních letech učinil, a jednak o potenciálu z hlediska dlouhodobého rozvoje klubu.“

Po vyhození Pearsona se Ranieri veřejně vyjádřil v tom smyslu, že o trénování v Premier League stojí a že to je pro něj velmi atraktivní práce.

Jeho jmenováním skončilo dvoutýdenní hledání nového trenéra City, potom co byli osloveni bývalý trenér Nizozemska Guus Hiddink a někdejší kouč City Martin O'Neill, ale oba nabídku odmítli.

Na soustředění v Bad Radkersburgu momentálně dohlíží Pearsonovi asistenti Craig Shakespeare a Steve Walsh, prozatím však není známo, zda ve své funkci zůstanou i pod Ranierim.

EXPERIMENTÁTOR

Říct, že jmenování Claudia Ranieriho trenérem vyvolalo smíšené reakce, je slabé slovo. Zatímco místopředseda klubu Aiyawatt Srivaddhanaprabha v prohlášení při oficiálním jmenování Ranieriho zdůraznil, že tento trenér patří ke světové elitě, spousta lidí ho takto zdaleka nevelebila.

V listopadu předešlého kalendářního roku dostal po katastrofálních výsledcích vyhazov od řeckého národního mužstva. Vydržel u něj pouze čtyři zápasy a utrpěl potupnou porážku od Faerských ostrovů. Jakmile

přišla v následujícím utkání další prohra, dvouletou smlouvu mu předčasně zrušili.

„Claudio Ranieri? Vážně?“ divila se na Twitteru legenda City Gary Lineker a dodala: „Claudio Ranieri je jednoznačně zkušený, ale od Leicesteru je tato volba bez nápadu.“

Lineker nebyl jediný, kdo se na sociálních sítích vyslovil skepticky. Tony Cottee, další bývalý útočník City, napsal, že jej jmenování Ranieriho udivilo. Překvapení, že je Ranieri zpátky v Premier League, vyjádřil na Twitteru rovněž dřívější trenér Tottenhamu Hotspur Harry Redknapp: „Ranieri je sympaťák, ale může si gratulovat, že angažmá v Leicesteru dostal. Po tom, jak dopadl v Řecku, je pro mě div, že je znova v Premier League.“

Některé hlasy na fandovských fórech a sociálních sítích sice braly příchod Ranieriho příznivě, avšak většina ho viděla černě. Ještě měla v živé paměti Erikssonovo panování: bylo to období převratných změn, kdy se utratily miliony za desítku hráčů, jenže mužstvo nepůsobilo jako soudržný celek. Následně přišel Pearson a začal v kolektivu dělat pořádek. Pomalu a rozumně tvořil mužstvo, které splňovalo sny fanoušků City. Zatímco mnoho lidí podráždily přehmaty na veřejnosti, byli ochotní skousnout negativní titulky, protože věděli, že v hloubi duše je Pearson dobrý trenér, schopný ve svém kádru vypěstovat fantastického týmového ducha, a že má také skvělý realizační tým.

Uplynulo jedenáct let od doby, kdy Ranieri dostal padáka v Chelsea, a přestože má bohatý profesní životopis a trénoval několik evropských velkoklubů, od odchodu ze Stamford Bridge nikde nevydržel déle než dvě sezony. Přinejlepším to vypadalo na krátkodobé angažmá a v nejhorším případě na další katastrofu.

Když v srpnu roku 2010 Srivaddhanaprabhova rodina a její ekonomická říše King Power klub převzaly, mezi fanoušky City zavládla nervozita. Nemuseli hledět příliš daleko, aby viděli příklad, jak to může dopadnout, když klub vlastní cizinci zdaleka. Portsmouth, jehož majiteli bylo několik různých zahraničních investorů, málem úplně zkrachoval, a nedaleko Leicesteru, v Birminghamu, byl vlastník tamějšího City Carson Yeung uvězněn za praní špinavých peněz a klub se ocitl na pokraji

finanční krize. V Cardiffu Malajsijec Vincent Tan rozzuřil domácí příznivce, když změnil tradiční klubovou barvu z modré na červenou, protože v jeho zemi je považována za šťastnou.

Jakmile Thajci koupili klub od Milana Mandariče, zpočátku převládal strach, že by na to mohl doplatit i Leicester. Že by musel finanční injekci obětovat duši City, jeho odkaz a srdce. Tato obava se ukázala jako planá. Nejenže rodina Srivaddhanaprabhových ctí tradice klubu, ale jeho odkaz ještě podporuje. Je v úzkém spojení s leicesterskou komunitou a snaží se vybudovat klub připravený na globalizaci Premier League.

V klubu zavedla prvky vlastní kultury, což je znát dodnes. Na stadionu v Leicesteru hrdě vlaje thajská vlajka; kolem dokola a podél tunelu jsou rozvěšené modré praporky ozdobené buddhistickými modlitbami, aby přinášely štěstí; a na pozvání majitelů zápasy pravidelně navštěvuje skupina buddhistických mnichů. Oblékají se do tradičního oranžového či šafránového roucha. Na fotbal začali chodit, aby požehnali Pearsonovi a jeho jedenáctce, šatně domácích, a dokonce i brankovým tyčím. Jsou to ctihodné osoby, ale jejich přítomnost má také komickou stránku. Často k sobě tisknou reklamní nákupní tašky se znakem Leicesteru City. Sotva je pohltí útroby stadionu, silně připomínají turisty s vykuleným pohledem.

Zřejmě jim unikala ta ironie, že i když se nacházejí daleko od svého chrámu, navštěvují místo, které je pro fanoušky City stejně posvátné. Obyvatelé Leicesteru tam každou druhou sobotu docházejí uctívat a vzývat své „bohy“, pět písně, a dokonce jakýmsi modlitbami přivolávají zásah vyšší moci. Jelikož je spojitost mezi anglickým fotbalem a náboženstvím tak silná, vlastně se ani nedá říct, že mniši na stadionu působí jako pěst na oko. To jenom napoprvé, než si člověk zvykl, budili poněkud bizarní dojem.

Stali se z nich pravidelní hosté do té míry, že pro hráče nejsou žádnou novinkou. Ti si již zvykli, že je mniši během přípravy na utkání kropí vodou, aby jim požehnali.

Ale díky obrovským finančním prostředkům si majitelé v klubu udělali jméno. Investicemi ve výši sto tři milionů liber do jmění klubu prokázali, jak jsou pro věc zapálení. Zásluhou toho si mezi fanoušky získali nebyvalou oblibu. Avšak po Pearsonově odchodu a uzavření tříleté

smlouvy s Ranierim se některé skupiny příznivců začaly ptát, jestli majitelé vůbec vědí, co dělají.

Hned bylo zřejmé, že Ital je docela jiný než Pearson. Ten byl představitelem přátelského typu trenéra, správný chlap, dělnický hrdina, který hrál podle vlastních pravidel a odmítal slevovat ze svých názorů kvůli sdělovacím prostředkům nebo zaměstnavateli. Byl autoritativní, vůdčí osobnost.

V protikladu k němu je Ranieri bodrý, způsobilý a laskavý, ale tím, že po příchodu do Chelsea nezvládal angličtinu, nedokázal na anglickou fotbalovou veřejnost udělat kladný první dojem. Neobratným vyjadřováním v angličtině přispěl k tomu, že na něj společnost po dobu jeho působení na Stamford Bridge pohlížela jako na komickou postavu. Nepomohlo mu ani to, že Eriksson a potom José Mourinho se těšili všeobecné přízni. A právě je si vyhlédl jako nástupce Ranieriho nový majitel Chelsea Roman Abramovič, který se vlády nad klubem ujal v roce 2003 a ihned se rozhlížel po novém hlavním trenérovi. Ačkoli mnoho lidí Ranieriho obdivovalo, už proto, jak se v této situaci choval důstojně, nic to nezměnilo na faktu, že byl odepsaný.

Podrobnější rozbor jeho kariéry dává tušit, že právě on mohl klub posunout na vyšší úroveň. V začátcích trenérské kariéry si vysloužil pověst tím, že dokázal s menšími kluby konkurovat elitě. Cagliari přivedl ze Serie C do Serie A. Přiznal, že to byl největší úspěch v jeho dosavadní kariéře. Po dvou letech strávených u kormidla Neapole, kde pod ním debutoval Gianfranco Zola, dostal do Serie A Fiorentinu a vybojoval s ní italský pohár i superpohár. Ve Valencii položil základy jejího pozdějšího úspěchu v Lize mistrů – potom však strávil sezonu v Atléticu Madrid, a to za rostoucí finanční krize sestoupilo.

Během účinkování na Stamford Bridge mužstvo přebudoval, začlenil do něj mladé hráče, jako byli Frank Lampard a Joe Cole, a současně vychovával perspektivní talenty, například Johna Terryho, Roberta Hutha (který se o deset let později stal pilířem jeho jedenáctky Leicesteru City) a Carltona Colea. Než dostal padáka, dovedl je do semifinále Ligy mistrů a k druhému místu v Premier League. Základy, které položil, se staly odrazovým můstkem k úspěchům, jež Chelsea slavila za Mourinha.

Z Chelsea se vrátil do Valencie a brzy nato zamířil zpět do rodné Itálie. Tam dělal hlavního trenéra v Parmě, Juventusu, AS Řím a Interu Milán, a to se střídavými úspěchy. Jenom ligový titul se mu stále vyhýbal. Z Itálie se přesunul do sousedního Monaka. Místní AS přivedl zpět do nejvyšší francouzské soutěže a v ní na konečnou druhou příčku. Pokud jde o výčet působišť v roli hlavního trenéra, málokterý kouč se může pochlubit tolika věhlasnými evropskými kluby jako on.

Především však proslul jako „experimentátor“. To proto, že stále měnil sestavu Chelsea.

Koncepce rotace hráčů v sestavě v anglické kopané na přelomu tisíciletí neexistovala. Od trenéra se očekávalo, že bude týden co týden stavět nejlepší jedenáctku, jakou má k dispozici. Obměnu v sestavě mohlo přivodit jediné zranění nebo pokles formy. V rozporu s touto zásadou Ranieri dělal změny pravidelně; a po porážce v semifinále Ligy mistrů 2004 od Monaka schytl za improvizaci se sestavou ostrou kritiku.

Jak poukázal později, dnes je v Premier League experimentátorem každý trenér, neboť se rotace hráčů mezitím stala běžným jevem. On byl v tomto směru první, a tedy novátor, průkopník experimentování se sestavou. V důsledku toho se mnoho fanoušků City bálo, že rozbije mužstvo, které si v předcházející sezoně vedlo tak dobře a prokázalo sílu, a že zbourá pevné základy vybudované v předešlých třech letech. Dál se strachovali, že nahradí Pearsonovy asistenty Craiga Shakespeara, Mikea Stowella a Stevea Walshe, člena realizačního týmu odpovědného za doplňování kádru; toho, který objevil Rijáda Mahrize.

Tyto obavy se ukázaly jako nepodložené. Okamžitě po jmenování do funkce Ranieri odletěl do tréninkového tábora v rakouském Bad Radkersburgu, kde mělo City letní soustředění, aby se seznámil s mužstvem a realizačním týmem. Soustředění naplánoval ještě Pearson spolu se svými pomocníky. V jeho nepřítomnosti se City pustilo v malebném jihovýchodním cípu Rakouska do přípravy na novou sezonu. Z hotelu na tréninkové hřiště a zpátky hráči dojížděli na kole a večery trávili v poklidu v hotelovém komplexu. Odlehlé místo také výborně sloužilo k tomu, aby se utužil kolektiv, protože se nemohli rozptylovat žádnými obvyklými kratochvílemi. Na druhé straně si hráči trochu stěžovali, že se po večerech nudí.

V minulosti mělo City se soustředěním špatné zkušenosti. V letech 2000 a 2004 skončil opakovaný pobyt ve španělské La Manze nevíтанou publicitou v celostátním tisku. Pod Pearsonovým vedením se nic negativního neodehrálo. A kdyby se to bez nějakých těch vylomenin neobešlo, alespoň kolem nebyli žádní svědci.

Pearson miloval odlehlá malebná místa, což je doložené. Mimo jiné potvrdil pověst o tom, že se jednou musel bránit ve volné přírodě v Rumunsku, kde byl na vlastní pěst na krátké dovolené. Jenom popřel báji, co kolovala po Leicesteru, že zápasil s medvědem. Ve skutečnosti se dvakrát bránil smečce zdivočelých psů. Poprvé je odháněl trekingovými holemi, podruhé je odstrašoval tím, že skočil do kopřiv.

Na úvod své vlády v City se Ranieri ocitl v oáze klidu a ticha, ale zatímco se čekalo, že se okamžitě vrhne do dění a začne nekompromisně prosazovat svou autoritu, celé soustředění spíš budil dojem pouhého pozorovatele. Veškeré trénování a starosti s nabíráním fyzicky přenechal Shakespeareovi a dalším a sám jen přihlížel, odhadoval a pro sebe hodnotil každého jedince – hráče i kolegu; doprovázeli jej sportovní ředitel Jon Rudkin a místopředseda, který o jmenování Ranieriho mluvil pochvalně.

Po návratu se Ital setkal se zástupci sdělovacích prostředků a jeho osobní kouzlo začalo působit. Za dobu, co po odchodu pracoval mimo Premier League, se výrazně zdokonalil v angličtině; hlavně díky tomu, že si v Londýně ponechal bydlení a často tam jezdil. Přítomné však nepřekvapil ani tak tím, jak hovořil, jako spíš tím, co měl na srdci.

„Určitě toho nehodlám mnoho měnit,“ řekl. „Změny budou pozvolné, tak aby mě všichni pochopili.“

Byl to opravdu ten známý experimentátor, kdo tady najednou mluvil o tom, že nebude experimentovat?

Ano, byl to on. Netajil se nadšením, že má v mužstvu talentované fotbalisty, a pochvaloval si, jak je klub organizovaný. Později vyjádřil pocit, že je tým dost silný, aby nemusel podstoupit další boj o záchranu. Ještě důležitější bylo prohlášení, že Shakespeare, Walsh a Stowell zůstanou ve funkci. Nejen proto, že tvoří sehraný tým, ale rovněž představují návaznost pro hráče z posledních pár sezon. Pearsonův šokující odchod kád-

rem otrásl, zato Shakespeare, Walsh a Stowell na ně měli blahodárny uklidňující vliv. Znamenali pro ně jakousi jistotu, že se loď navzdory Pearsonovu propuštění nepotápí, ale pokračuje ve správné cestě, pouze s jiným kapitánem u kormidla.

Od nového trenéra to byl mistrovský tah, neboť všechny hned přesvědčil, že neprosazuje své ego. Nešlo přece o to, aby na sebe Ranieri upozorňoval, nýbrž o vývoj fotbalového týmu. Kdyby se rozhodl zbavit všech pozůstatků Pearsonova působení a ukázat všem, kdo je v City novým pánem, dalo by se to pochopit. Jenomže věděl, že by to bylo kontraproduktivní. V přeměně Ranieriho hrál velkou roli trenérský kádr.

Do City si přivedl dva dřívější spolupracovníky: asistenta trenéra Paola Benettiho a kondičního trenéra Andreu Azzalina, to však byly jediné změny; totiž s výjimkou Kevina Phillipse, jenž se o své vůli rozhodl odejít do Derby County, kde jako asistent trenéra naplňuje své trenérské ambice.

Ranieri chtěl před koncem přestupního termínu získat pár posil, ale žádný převrat to v kádru nezpůsobilo. Součástí jeho chytré strategie byla evoluce, a ne revoluce.

Avšak jeden problém vyřešit musel, a to urychleně: budoucnost Estebana Cambiassa.

HLEDÁNÍ NOVÉHO „ŠAMPIONA“ PO CAMBIASSOVĚ ODCHODU

Fanoušci Leicesteru City jsou zvyklí na zklamání. Zažili ho až příliš často, takže špatné zprávy jsou pro ně všední záležitostí. Mají-li si vybrat, jestli je sklenice poloprázdná, nebo do půlky zaplněná, skoro pořád se dívají na dno. Přesto museli spolknout další hořkou pilulku, když se dověděli novinu, že se Esteban Cambiasso rozhodl v jejich klubu skončit. Od krátkého pobytu Roberta Manciniho neměl Leicester takovou mezinárodní hvězdu; hráče takové kvality, že by fandové při každém jeho vystoupení slintali blahem.

Cambiasso má na svém kontě nejvíc titulů ze všech argentinských fot-

balistů za celou historii. Zapomeňte na Diega Maradonu i Lionela Messiho. Žádný Argentinec nevyhrál tolik trofejí a ocenění jednotlivce jako plešatějící střední záložník. V celé kariéře mu vždycky šlo jen o to, aby na trávníku odvedl práci, jaká se od něj očekává. I když na sebe coby individualita nestrhává takovou pozornost jako jeho dva jmenovaní krajané, seznam úspěchů, na nichž se podílel, je úctyhodný. On býval kolečkem, bez něhož by žádné soukolí nefungovalo správně. V Anglii na sebe mimořádně upozornil, když stál na konci nejslavnější souhry, která vedla ke gólu. Stalo se to na mistrovství světa 2006 v Německu. V zápase proti Srbsku zakončil brankou akci, jež se skládala z dvaceti šesti přihrávek.

Světovou třídu si udržel ještě dávno potom, co mu slezly vlasy.

Fanoušci City ani nemohli uvěřit, že zničehonic obléká jejich milovaný modrý dres. Zbožňovali ho. Vysloužil si u nich vlastní pokřik: *He's magic, you know, Est-e-ban Cam-bias-so*. Zpívali to na melodii *Magic* od skotské poprockové kapely Pilot. Nápěv zněl doma i na každém stadionu, kam City zavítalo.

Publikum si naklonil především tehdy, když vyšel najevo pravý důvod, proč přestoupil zrovna do Leicesteru. Vůbec ho tam nepřilákala nabídka tučného platu, ale fakt, že nad klubem visela hrozba sestupu z Premier League. Za celou kariéru Cambiasso nikdy nehrál o záchranu, takže měl nyní před sebou novou výzvu a cíl. Po zisku dvaceti tří titulů si chtěl ve třiceti čtyřech letech vychutnat dosud nevyzkoušenou situaci. Zahrát si v Premier League prý potřeboval. Přívrženci City doufali, že to bude poslední štape v jeho slavné hráčské kariéře. K jejich smůle tohle přání nevyšel.

Cambiasso hrál na hřišti i mimo ně obrovskou úlohu v obdivuhodném úniku před sestupem a na rozlučce se sezonou obdržel za své výkony klubovou cenu pro nejlepšího hráče roku. Přijal ji stejným způsobem, jako hrál fotbal: s grácií a pokorou. Ani na vrcholu slávy nepodlehł módnímu trendu výstředních fotbalistů. Jako jediný z hráčů měl na závěrečné kravatě. Ani osobně, ani profesně na něm nebylo nic na efekt. Byl zdrženlivý a zanícený.

Se City měl podepsanou roční smlouvu, avšak dávno před jejím vypršením se jej vedení City snažilo přesvědčit, aby ji prodloužil. Odpověděl,

že počká do konce sezony. Prý nepřemýšlí o dalším ročníku, ale soustřeďuje se na to, aby se City s jeho pomocí udrželo v Premier League.

Jenže najednou bylo po sezoně, a leicesterský talisman se stále ještě nerozhodl. Vzápětí z Anglie odletěl a argentinská média oznámila, že dosud neví, co bude dělat dál, zvláště když není známo, kdo bude City trénovat. To fanouškům Leicesteru na klidu nepřidalo. Ale nebylo to pro ně nic nového. Jednání s ním o prodloužení smlouvy se vleкло, jelikož se několik lidí hlásilo k tomu, že ho zastupuje. V první řadě jeho bratr. Čekání, až si obě strany plácnou, trvalo asi pět týdnů.

Na sociálních sítích se objevila fotka pořízená, když si šel v Leicesteru zaběhat se spoluhráčem a krajanem Leem Ulloou. To opět přiživilo naději, nicméně pořád chybělo potvrzení. Dokonce se šířil drb, že mu klub nabídl roli hrajícího trenéra, jenomže to si někdo vymyslel.

Jako rozhodující faktor se ukázal příchod Ranieriho. Ti dva spolu působili v Interu Milán, a tak fandové doufali, že to Cambiassa popostrčí, aby smlouvu podepsal. Když však Ranieri na tiskové konferenci řekl, že o Cambiassa stojí, ale nemůže čekat donekonečna, všichni byli napnutí, jak Argentinec zareaguje. Neměl rád, když mu někdo něco diktoval, a čtyřicet hodin nato, těsně před prvním přátelským zápasem Leicesteru v Lincolnu, dal prostřednictvím Facebooku na vědomí, že se rozhodl smlouvu neprodloužit. V prohlášení uvedl, že od City dostal návrh teprve před dvaceti čtyřmi hodinami, přibližně v čase, kdy Ranieri vyslovil ultimátum. To však byla až poslední z řady nabídek od City. Jednání se ještě prodloužilo a skončilo pár týdnů před zahájením nové sezony.

Tato novina zatlačila do pozadí první letní střetnutí City v Lincolnu. Rijád Mahriz, Andrej Kramarić a Jamie Vardy se trefili do černého a Ranieriho muži si odvezli výhru 3:1, ale po závěrečném hvizdu se nerozebíral debut Okazakiho a Fuchse, nýbrž Cambiassovo odmítnutí. Jak chce City proboha takového hráče nahradit? Kde vezme někoho, kdo se mu vyrovná a bude mít stejný vliv? Po Pearsonově odchodu a smíšených reakcích na jmenování Ranieriho to byl pro přípravu City další těžký úder pod pás a mnoho příznivců se bálo, aby to nebyl smrtelný úder.

Po utkání Ranieri u postranní čáry hřiště novinu komentoval. Podě-

koval Cambiassovi za výkony v dresu City, avšak dodal, že najde jiného velkého „šampiona“, který zaplní mezeru vzniklou po Argentinci.

Jeho pátrání skončilo koupí kapitána Švýcarska Gökhana Inlera z Neapole za pět milionů liber. Ale jistotu, že Leicester nebude Cambiassa postrádat, mělo dodat až angažování dvou dalších hráčů: francouzského holobrádka s vyjeveným výrazem N'Gola Kantého a nedoceneného středopolaře Dannyho Drinkwatera, který už byl se City na soustředění. Přestože to mnoho fanoušků City považovalo za nemožné.

Čtyřiatvacetiletý Kanté byl v hledáčku Leicesteru již delší dobu. Sledovali ho Walsh a jeho vyhledávací talentů. Měří jenom 168 centimetrů, mimo hřiště vypadá jako nevinátko školou povinné, ale jeho statistika svědčí o tom, že je na trávníku úžasně schopný. Jako kluk se dověděl, že je prý moc malý, než aby se mohl fotbalu věnovat profesionálně. Ještě potřeboval vybrousit míčovou techniku, zato vždycky hrál se zápalem a maximálním nasazením a hned v první sezoně za SM Caën v první francouzské lize vévodil statistice pěti nejpřednějších soutěží v Evropě, pokud jde o získávání míče. Jinými slovy, klidně by atakoval vlastní matku, jen aby se jeho tým zmocnil balonu.

Ne že by byl docela neznámý. O jeho služby usilovala Marseille, zejména když přišla o Dimitriho Payeta, protože odešel do West Hamu United, ale City jí vypálilo rybník. Ačkoliv na tréninkovém hřišti v Belvoir Drive všichni netušili, o koho jde. Po jednom ze svých prvních tréninků v Leicesteru stál na parkovišti u tréninkového hřiště a vtom k němu přistoupil jeden z členů ostrahy objektu. Kanté na něj dělal dojem, že malinko zabloudil. Hlídač se ho vyptával: „Všechno v pořádku? Čekáš na rodiče, až si tě vyzvednou?“

Přitom šlo o čerstvou posilu City za 5,6 milionu liber. Jenomže až ho uvidíte zblízka, poznáte sami, jak snadno si ho můžete splést s nějakým dorostencem. Vypadá jako dítě. Neustále se usmívá a tváří se, jako by nemohl pochopit, co se kolem něj děje. Z toho důvodu se k němu spoluhráči chovají ochránářsky. Na hřišti ovšem ochranu nepotřebuje. Tam je to dravý bojovník, který se o sebe umí postarat sám. Drinkwater mu vymyslel přezdívku „Vyrážka“. To proto, že je prý všude. Je ho plno po celém hřišti. N'Golova statistika za uplynulou sezonu dává Dannymu za

pravdu. Walsh později vtipkoval, že má Leicester novou herní strategii: Drinkwater bude kopat uprostřed zálohy a Kanté po jeho boku vlevo i vpravo. Ono to opravdu někdy vypadá, jako by se těch N'Golů pohybovalo po trávníku několik.

Ale kromě toho ukázal, že zvládá víc než úkoly defenzivního záložníka. Že není jen hráč, který zadupe na soupeře a sebere mu míč. Fanoušky City brzy přesvědčil, že také umí hrát; jeho výpady ze středu pole jsou základem protiútoků Leicesteru. Netrvalo dlouho, a svými výkony si řekl o to, aby ho experti, například bývalý francouzský reprezentant Thierry Henry, označili za „přestup léta“.

Ironie je, že Ranieri se nechal přemlouvat, aby ho koupil. O Kantém toho moc nevěděl. Přiznal, že na něj Walsh soustavně naléhal. Ten s kolegy strávil mnoho hodin pozorováním a analyzováním Kantého. Byli skálopevně přesvědčení, že je ten pravý. Ranieri časem připustil, že je Walshovi za neodbytné naléhání nesmírně vděčný.

SRPEN 2015

Před zahájením sezony 2015/16 stanovila největší
britská sázková kancelář William Hill kurz 5000 : 1,
že Leicester City vyhraje Premier League

OČEKÁVÁNÍ A NERVOZITA ROVNÝM DÍLEM

Bez ohledu na to, co se přihodí během fotbalového ročníku; ať se z toho vyklube sezona, na kterou příznivci nikdy nezapomenou, anebo taková, kterou budou chtít z paměti raději vymazat, každý fotbalový fanoušek přichází na stadion v den zahájení sezony plný naděje a očekávání. Nezáleží na tom, zda jeho oblíbenci tu minulou zpackali, nebo se jim povedla, i ti nejpesimističtější stoupenci si budou v duchu říkat, že tahle sezona by mohla vyjít. Je to čerstvý start, nový začátek, tak do něj jdou s čistým štítem.

O devadesát minut později se samozřejmě může všechno změnit a zase budou koukat na dno sklenice. Všechn optimismus nahromaděný před úvodním hvizdem půjde stranou.

Před prvním zápasem dokonce i škarohlídi – a každý klub jich má hezkou řádku – pocítují optimismus, i když to pochopitelně nikomu nepřiznají.

Tihle lidé jsou zvláštní plémě; já jim s oblibou říkám antifandové. Nejlépe se cítí, když jsou strašně zbědovaní. Pokud se jejich oblíbený klub trápí, jsou ve svém živlu. Opakovaně se ho zříkají, nadávají na hráče a trenéra a obvykle se tváří, jako by jejich milovaný fotbalový oddíl byl jejich životním prokletím. Přesto se týden co týden vracejí, nehledě na to, jak moc se mu nedaří. Skoro se dá říct, že takovým antifandům poskytuje fotbalový celek jakési emocionální berle. Život je pro ně jedno velké zklamání, stále prožívají pocit marnosti, potíže a překážky a jejich tým se jim stará o terapii. V sobotu odpoledne se z nich veškeré negativní napětí uvolní a nasměruje se k hřišti. Zpravidla to nejvíc odskáčou rozhodčí, často se však terčem stávají také vlastní hráči a trenér. Ale nenechte se mýlit – nemyslete si, že svůj klub nemají rádi. Je to rozporuplný vztah, tak jak to bývá třeba v případech sourozeneckých rozmíšek. Antifanda smí své mužstvo kritizovat a žehrat na ně, ale sledujte, jak vyskočí na jeho obranu, pokud si ho dovolí pohanět někdo jiný. Bude je bránit zuby nehty.

Cestou na úvodní zápas sezony, v němž Leicester City přivítal 8. srpna Sunderland, převážoval v táboře domácích optimismus.

Předcházelo tomu krátké a bolestné letní období, ovšem příznivci ještě měli v živé paměti vítězství 5:1 na domácí půdě nad Queens Park Rangers, staré něco málo přes dva měsíce. Bylo to skvělé zakončení sezony, která nakonec vešla do dějin klubu jako nezapomenutelná a úspěšná.

Sázkové kanceláře neviděly šance Leicesteru tak optimisticky. City už dostalo nálepku jednoho z hlavních kandidátů na boj o záchranu, ale smíšené reakce na jmenování Ranieriho trenérem přiměly několik bookmakerů v den jeho nástupu do funkce snížit kurz na to, že City sestoupí, ze 7 : 2 na 11 : 4. Na to, že získá mistrovský titul, nasadily sázkové kanceláře William Hill a Ladbrokes kurz 5000 : 1. Pět tisíc ku jedné v soutěži o dvaceti účastnících. Vypadalo to směšně, nicméně právě tak směšná byla představa, že „lišky“ anglický titul vybojují.

Ranieri se nestaral o negativní vlivy, které měly původ mimo klub. Na své první oficiální tiskové konferenci před zápasem, která probíhala v tiskovém středisku leicesterského stadionu, v dějišti mnoha nezapomenutelných okamžiků z předchozí sezony, je prostě ignoroval. I když určitě věděl, co se o jeho jmenování povídá. Do místnosti vešel se šarmem a naladěný výbojně. V zadní části místnosti už byla nachystaná spousta fotoaparátů a přítomno bylo kolem dvaceti reportérů. Mnoho z nich se s ním setkalo poprvé v situaci, kdy byl „naladěn na novináře“. Já jsem s ním dělal během přípravy na novou sezonu rozhovory u hřiště a připadal mi velmi bezstarostný, zdvořilý a profesionální. Avšak před tolika žurnalisty samozřejmě vystupoval na jiné úrovni.

Poprvé ho zažili v odlišném světle. Těsně před zahájením tiskovky všechny přítomné obešel a každému jednotlivci podal ruku. Nestalo se to jedinkrát. Vlastně z toho vznikl jakýsi rituál. Od té chvíle to dělal před každou tiskovou besedou, přestože s postupem času, jak na sebe City strhávalo čím dál větší pozornost, se na jeho tiskovky dostavoval dvojnásobný počet novinářů. Takové potřásání rukou pak může trvat stejně dlouho jako dotazování. Podání ruky se dá chápat jako běžný dotyk, jenže má silný účinek, neboť jím Ranieri vzdával úctu žurnalistům, přičemž hodně z nich počítalo, že o něm bude muset brzy psát dost záporně. Každá taková kritika by byla v podstatě mnohem horší, nebýt všeobecné shody, která od toho okamžiku panovala, že je Ranieri

džentlmen. Novináři dokážou být pěkně krutí, ale jak byste mohli vrazit kudlu do někoho, kdo na vás působí tak uhlazeně a sympaticky?

Před sezonou se Ranieri rozjížděl pomalu, zato postupně vtiskával Leicesteru svůj rukopis. Několik utkání začal se stejným systémem ofenzivních obránců a třemi středními obránci, což City při „velkém útěku“ tolik vycházelo, ale pokaždé přešel v průběhu zápasu zpět ke klasičtější zónové obraně se čtyřmi hráči v řadě. Kromě toho se objevila předzvěst stylu protiútoků, který City vybrousilo k dokonalosti. Vardy se pohyboval na postu středního útočníka, jenž je pro něj přirozenější, a Mahriz na pravém křídle, což mu umožňovalo zasekávat si míč na oblíbenější levačku.

Základní jedenáctka City proti Sunderlandu byla vcelku obvyklá. Z úplně nových hráčů v ní nastoupil pouze Okazaki. Huth, oficiálně také posila, se znovu postavil po bok dřívějšího parťáka Wese Morgana do středu obrany.

Morgan byl do základní sestavy zařazen, přestože vynechal celou letní přípravu. Jamajský reprezentant se k mužstvu připojil až v týdnů před úvodním výkopem. Předtím měl jen velmi krátkou dovolenou. Plnil totiž reprezentační povinnosti s Reggae Boyz, jak se přezdívá národnímu týmu Jamajky, na Copa America, závěrečném turnaji mistrovství Ameriky v Chile, a potom ještě na Zlatém poháru CONCACAF ve Spojených státech amerických a Kanadě. Po návratu stihl před utkáním se SunderlanDEM jenom dvě tréninkové jednotky.

Jisté kruhy v klubu si dělaly vážné starosti, jestli bude Morgan splňovat fyzické nároky a v jaké formě se na nadcházející sezonu vrátí. Pearson ho přesvědčoval, aby si z obou turnajů vybral pouze jeden. Jenže Morgan viděl obě letní akce jako příležitost, kterou by v dané fázi kariéry nerad zmeškal. Nakonec zvládl úplně všechno. V lize odehrál celou sezonu 2015/16 od první do poslední minuty.

Podobně jako mnoho spoluhráčů z Leicesteru neměl ani on cestu do profesionální kopané hladkou. Jak už bylo řečeno, novináři současnému mužstvu City dali přezdívkou „ztracené existence“, protože téměř všechny pronásledovala v určitém období kariéry nepřízeň osudu nebo nezáměr o jejich služby. Morgana to potkalo, když mu bylo patnáct. Pochází

z drsné čtvrti Nottinghamu zvané The Meadows. Mohl se nechat svést na špatnou cestu, jenže měl fotbal. Jak přiznal, mnoho lidí, které zná z dětství, skončilo ve vězení, ale on se tomuto zlému osudu dokázal vyhnout díky tomu, že se věnoval kopané. Jeho rodiče i kamarádi se mohli přesvědčit, že se zásluhou fotbalu vymanil ze života, jaký zahubil spoustu jiných v dotyčném prostředí. Přitom to málem už zabalil. Jako patnáctiletého jej odmítlo Notts County a zdálo se, že se mu sen rozplynul. Krátce hrál za Dunkirk, neligové mužstvo z Nottinghamu, ale nemohl přehlížet fakt, že sen vydělávat si fotbalem na živobytí se nejspíš neuskuteční.

Jenže potom si ho vytáhl Nottingham Forest. Jeho tehdejší trenér Paul Hart měl sice dojem, že Morgan nemá fyzicky na to, aby se z něj stal profesionál, avšak jeho asistenti, přesvědčení o Morganových schopnostech, jej tajně trénovali, aby ho dostali do formy, než si ho Hart prohlédne znovu. Po slibných výkonech za dorost nakonec přece jen dostal profesionální smlouvu a v devatenácti letech debutoval za áčko. Nakonec z něj byl služebně nejstarší hráč Forestu. V klubu vydržel přesně celé desetiletí. Za tu dobu se Forestu podařilo postoupit z třetí nejvyšší soutěže zpět do druhé, ale ani tak se nezdálo, že by měl Morgan reálnou šanci, aby se mu splnil sen kopat v Premier League.

Pro něj to nebyla otázka peněz. Ve Forestu nevydělával balík peněz, přesto začal být nesvůj, když zjistil, že několik hráčů do počtu bere ve Forestu podstatně víc než on. Jakmile mu vedení předložilo návrh poslední smlouvy, nebyl s podmínkami spokojen. Zato Leicester mu nabídl reálnější šanci na postup, a tak do něj v roce 2012 přestoupil za milion liber. Brzy se stal kapitánem a s páskou na rukávu přivedl City k vítězství v druhé nejvyšší soutěži. Tím se mu konečně vyplnil sen hrát v Premier League.

V City není sám, kdo se těžko prosazoval. Naopak to je u jeho hráčů dost rozšířený jev. „Jistě tam jsou hráči, který pocházej z odlišného prostředí, maj hodně rozdílný zkušenosti a krkolomnou cestu na vrchol,“ řekl Morgan, „ale tahle parta hráčů je už nějakou dobu spolu a má hodně za sebou. Postoupili jsme z druhé ligy a proti papírovejm předpokladům jsme se zachránili. Našima přednostma jsou víra a soudržnost; jsme jako jedna rodina. Přišlo k nám pár novejš hráčů a hned se přizpůsobilo